

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Vita Et Rebus Gestis Christophori Bernardi Episcopi Et Principis Monasteriensis Decas

Alpen, Johann von

Coesfeldiae, 1694

22. Populi sermones ac studia. Multi ad hæc attenti. Ominæ. Carmina famosa. Continuata Magistratûs conniventia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68495)

1654.

& nunc etiam spem erigebant alteræ *Mockelij* litteræ; quibus ob Principis contumaciam *Mallingcrotium* jam absolutum pristino restitui jubebat, imploratâ etiam Urbis Monasteriensis forti manu, seu, uti vocant, *brachio seculari*. Sanè ubi sub titulo, nomine & sigillo Apostolici Nuncij valvis eæ Ecclesiarum ferè omnium affixæ sunt, mirum dictu, quanto argumentum hoc tripudio plebs exceperit, & *Mallingcrotius* accedente populi favore, plausuq; lætior ipse exultarit. Et quanquam in confertâ, quæ se ad spectaculum effuderat multitudine (erat enim dies Angelorum Principi sacer) *Christophorus Bernardus* ab hujusmodi *Mockeliano* gravamine, per *Tabellionem* ad Pontificis Tribunal, palam provocaret; nihilò tamen æquior populus, effectum clamabat *Coloniensis* judicati; Romamque appellari criminabatur ad producendum duntaxat ob provocantium potentiam infinite judicium, aut profectò non ante alterutrius mortem terminandum.

22.
Populi sermones ac studia.

Suspensa exortis istiusmodi quotidie novis Civitas erat ac sermonum plena; plerisque invalescente factioso Decani, vulgiq; animo lætis; multis ad ea tantum spectacula intentis ac præsentis theatro gestientibus sine cura reliquorum; paucis quæ inde secutura erant mala, reputantibus.

bus. Nec alia crebrior quam de Principe & Mallingcroto sermonis materia, in cætibus, in triviis, in fabulantium circulis (ij passim in area Cathedrali, in foro, compitisque visabantur) plerumq; seditionum officinis; nemo non Judex videri cupiebat, haud secus ac si constituti partium arbitri indeclinabile judicium ferre possent. Vendebat hic, quæ in concionibus dicta, auditaque erant; iste quæ à collegâ, vel concive hauserat; alter quæ propria suggererat ratio. Et ingenio plerumque rudes erant, qui loquaciores, aut certè vix ultra popinalem doctrinam sapiebant. Peritiores Principis importunitatem exaggerare, perstringere Capitulares, *Mallingcroto* causam attollere, iis studiosè silentio prætermittis, quæ partium rebus officere videbantur. Alij non tam ut auditores fallerent, quam falsi ipsi, deceptique eorum specie causarum, quæ obtentui habebantur, Religiosorum auctoritatem, decreta Nuncij, sermones peritorum allegare. Si qui stabant à Principe, tam erant invisi consortiis, quam partibus impliciti, ignari causæ, aut narrare falsa dicebantur. Si verò argumenta in medium proferebant, quibus Episcopi causa commendabatur, incredibile dictu, quo non indignantium stomacho ac penè convitiis ea rejecta sint; adeò multi concepti jam semel judicij

1654.

judicij tenaces pro Decano, tanquam pro aris & focus decertabant. Et sanè perpauci erant, qui Principis partes tuebantur, aut certè ne plebis exciderent gratiã, palam id facere timidi, servire licentiã præhabebant. Erat enim opificum in officinis, heilvonum in tabernis vox propè una, *vivat Decanus, cui vitam, salutem, triumphum, fausta omnia.* Quin etiam parvulorum in angulis, vicisque platearum turmatim sese colligentium, certantiumq; pars Decano, pars Principi devota, securis adhuc tempestatibus præludebat.

*Multis
ad hæc
ationi-
tis.*

Nec detuere, qui acria illa populi studia, execrationemque Principis, Capitularium, ac Jesuitici nominis animadvertentes prælagirent brevi Monasterium omne, contra quam plerique existimarent, tumultibus involvendum. Eadem quippe, agebant periti fastorum, nunc esse, quæ seculo antè Anabaptisticae seditionis initia.

Omina.

Crevitque de ea prælagitione inde quoque sermo, quod hoc ipso anno, die S. Vito sacrã, sub quintam matutinam ternæ turres (Sanctorum Michaëlis, Martini & Lamberti) ab improvise tonitru, terribilem inter fragorem, uno fulmine pariter tactæ, ulteriorum motuum prænunciæ crederentur. Et erat in recenti omnium memoria exitiosa ante biennium pulveræ

1654.

pulverezæ turris evibratio ; assertumque plurimorum narrationibus *Magdeburgi*, hujusmodi portentis ac signis præmoniti excidium. Et prandebat postero die, cum fulmen pridie turres icerat, apud Principem *Bremensium* Alegatus, qui biennio antè paria *Bremis* contigisse narrabat, & exindè varias Urbem calamitates perpeffam, ac proscriptionem Imperij, & secutam tunc *Köningsmarckio* Duce obsidionem.

Verùm dicta terrere, non lædere *Carmi-* plebs gnara, parùm iis movebatur, at- *na famo-* tenta famosis aliquorum carminibus, quæ *sa.* tum passim in Principem ac Jesuitas, quasi velitationes quædam secuturi quandoque prælij jactabantur. Nonnulli etiam, ex pauperum fortè scholarium sentinâ, quorum animos crebrâ sibi stipe *Mallingcro-* vius emerat, suppressæ justitiæ, & injuriam patientis annum, litteris numerorum loco positis, ad parietes passim exprimebant. Non pauci denuò Magistratûs in- *Magi-* dulgentiam accusabant, monebantque, ut *stratûs* in hujusmodi balatrones tempestivè sta- *conni-* tuerentur supplicia, ne cunctando mor- *ventia.* bum insanabilem efficerent. Sedendo tamen ac connivendo malis indormire visi, eoque multorum judicio turbas aluisse dicti sunt.

Quò gravior interim *Christophorum* Princeps ^{23.}
M Ber- acquies-